

การพัฒนาทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน
THE DEVELOPMENT OF SPEAKING SKILLS BY STORYTELLING
ACTIVITIES FOR EARLY CHILDHOOD

ธนภรณ์ จรรยาขันติกุล¹, มาวัญตะฮ์ สาและ², จุฑามาศ พุทธิวรรณ³, ปัญญา แก้วมาลัยรัตน์⁴
Tanaporn Janyakhantikun¹, Mawatdah Salaeh², Jutamas Puttiwan³, Punchaya Keomalairatna⁴

Corresponding Author E-mail: sasaiytnp@gmail.com

Received: Jan 07, 2025; Revised: Feb 25, 2025; Accepted: Mar 12, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการพูดโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐานของเด็กปฐมวัย และ (2) เปรียบเทียบการพัฒนาทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนอายุระหว่าง 5 - 6 ขวบ จำนวน 10 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง การวิจัยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานจำนวน 8 แผน เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ควบคุมกับการใช้แบบประเมินทักษะด้านการพูดใน 3 ด้าน ได้แก่ การออกเสียงคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการอธิบายใจความสำคัญ โดยการประเมินทักษะการพูดกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลอง โดยวิธีการทางสถิติ Dependent Samples t-test หลังจากนั้น ครุณาแบบประเมินทักษะการพูดของนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การออกเสียงคำศัพท์, การพูดเป็นประโยค และการอธิบายใจความสำคัญ และระดับทักษะ 3 ระดับ ได้แก่ พอใช้ ดี และดีเยี่ยม โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า (1) ทักษะด้านการพูดของกลุ่มตัวอย่างพัฒนาสูงขึ้นหลังจากใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐานของเด็กปฐมวัย และ (2) ผลการเปรียบเทียบทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน ได้แก่ ด้านการออกเสียงคำศัพท์ ด้านการพูดเป็นประโยค และด้านการอธิบายใจความสำคัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ทักษะด้านการพูด, กิจกรรมเล่านิทาน, เด็กปฐมวัย

¹ อาจารย์คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

¹ Lecturer in Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University

² ครูบ้านเรียนเพาะรัก

² Teacher at Phorak Preschool

³ ครูโรงเรียนสาธิตละอออุทิศ

³ Teacher at La-oruthis Demonstration School

⁴ นักวิจัยอิสระ

⁴ Independent Researcher

Abstract

This research aimed to 1) study the development of speaking skills by using storytelling-based activities for early childhood children, and 2) compare the speaking skills development of early childhood children before and after using storytelling-based activities. The sample group consisted of 10 students aged between 5-6 years, selected through purposive sampling. The research employed 8 storytelling activity plans over a period of 2 weeks, alongside an assessment of speaking skills in three areas: word pronunciation, sentence formation, and explanation of main ideas. The speaking skills of the sample group were evaluated before and after the storytelling activities, and the results were analyzed using basic statistical measures, mean, and standard deviation. A comparison of pre- and post-experiment scores was conducted using the dependent samples t-test. Subsequently, the teacher assessed the students' speaking skills, divided into three areas: word pronunciation, sentence formation, and explanation of main ideas, and three skill levels: fair, good, and excellent, with a statistical significance level set at 0.05. The research findings revealed that: 1) the speaking skills of the sample group improved significantly after using storytelling-based activities for early childhood, and 2) the comparison of speaking skills in early childhood before and after using storytelling-based activities showed statistically significant differences at the .05 level in word pronunciation, sentence formation, and explanation of main ideas. ....

Keywords : Speaking Skills, Storytelling-based Activities, Early Childhood Children

บทนำ

การศึกษาปฐมวัยนับว่าเป็นระดับการศึกษาที่มีความสำคัญ เพราะเด็กปฐมวัยถือว่าเป็นรากฐานของการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ตามที่มาตรฐานปฐมวัยแห่งชาติได้กำหนดไว้ อีกทั้งยังเป็นการสร้างชีวิตหนึ่งที่จะเติบโตขึ้นไปเป็นพลเมืองของสังคม การพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการด้านสติปัญญาของเพียเจต์ (1971) ที่ได้กล่าวไว้ว่าพัฒนาการด้านสติปัญญาในช่วงปฐมวัย จะเป็นสิ่งที่ส่งเสริมพัฒนาการในช่วงวัยต่อไป ดังนั้นในการพัฒนาประชากรของประเทศ จะต้องส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ของเด็กปฐมวัยให้ครบทั้ง 4 ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด ถือเป็นหนึ่งในทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาของเด็กปฐมวัย เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการต่าง ๆ (Vygotsky, 1978) การพัฒนาทักษะการพูดอย่างเหมาะสมในช่วงวัยนี้ไม่เพียงแต่ส่งผลต่อการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ยังมีบทบาทสำคัญในการวางรากฐานสำหรับการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ เช่น การอ่าน การเขียน และการแก้ไขต่าง ๆ โดยเด็กปฐมวัยที่มีทักษะการพูดที่ดีจะสามารถแสดงความคิดอย่างชัดเจน สื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมที่ดี

Save the Children (2019) ได้เผยแพร่รายงานเกี่ยวกับปัญหาการพูดและพัฒนาการทางภาษาในเด็กปฐมวัยในภูมิภาคเอเชียในหลายประเทศมีปัญหาการพูดและพัฒนาการทางภาษาช้า โดยสาเหตุหลักมาจากการขาดการสนับสนุนทางภาษา สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย และการขาดการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพและการศึกษา ซึ่งส่งผลให้เด็กที่มีปัญหาการพูดมักมีพัฒนาการทางสังคมและการเรียนรู้ช้า และส่งผลต่อความมั่นใจในตนเองและความสามารถในการสื่อสารของเด็ก อีกทั้งสุภาพร ชินชัย (2562) กล่าวถึงปัญหาการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยไว้ว่าเด็กจำนวนมากเริ่มพูดคำพูดแรกที่มีความหมายได้ล่าช้ากว่าเด็กอื่นๆ ในวัยเดียวกัน รู้จักคำศัพท์อยู่ในวงจำกัด สื่อสารกับผู้อื่นด้วยคำพูดไม่ได้ เรียบเรียงถ้อยความได้ไม่ดี หรือไม่สามารถเล่าเรื่องต่อเองได้ ปัจจัยจากการขาดการกระตุ้นที่เหมาะสม ทั้งสิ่งแวดล้อม และการเลี้ยงดูกำลังกลายเป็นสาเหตุหลักที่พบมากขึ้น ร้อยละ 30-40 มีภาวะการพูดล่าช้า และ ยังมีภาวะคล้ายสมาธิสั้น การพัฒนาทักษะด้านการพูดจึงมีความสำคัญอย่างมาก

การพัฒนาทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยนั้น สามารถทำได้หลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็น การร้องเพลง การเล่นเกมบทบาทสมมติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือนิทาน เนื่องจากนิทานไม่เพียงแต่สร้างความสนุกสนาน แต่ยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาภาษาและการสื่อสารของเด็ก การเล่านิทานช่วยให้เด็กได้ฟังรูปแบบประโยค คำศัพท์ และการออกเสียงที่ถูกต้อง ซึ่งส่งผลให้เด็กสามารถนำไปใช้ในการพูดของตนเองได้อย่างมั่นใจ การศึกษาจาก Mol, Bus, และ de Jong (2009) พบว่าการอ่านนิทานให้เด็กฟังอย่างสม่ำเสมอช่วยเพิ่มพูนคำศัพท์และความเข้าใจในโครงสร้างภาษา โดยการตั้งคำถามและการสนทนาเกี่ยวกับเนื้อหาในนิทานยังช่วยให้เด็กฝึกคิดและแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการพูด (Wasik & Bond, 2011) นอกจากนี้ งานวิจัยของ Towson, Fetting, และ Fleury (2017) ยังชี้ให้เห็นว่าการใช้หนังสือนิทานที่มีภาพประกอบสีสันสดใสและเนื้อหาเหมาะสมกับวัยช่วยดึงดูดความสนใจของเด็ก และกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดคุยมากขึ้น หนังสือนิทานจึงไม่เพียงเป็นสื่อการเรียนรู้ที่สร้างความเพลิดเพลิน แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยได้อย่างเป็นธรรมชาติและมีประสิทธิภาพ ผ่านการเล่าเรื่อง การตั้งคำถาม และการมีส่วนร่วม ซึ่งจะช่วยให้เด็ก ๆ ก้าวสู่โลกแห่งการสื่อสารได้อย่างมั่นใจและมีความสุข

อำเภอบ้านนิงस्ताเป็นหนึ่งในอำเภอที่มีประชากรเป็นจำนวนมากเมื่อเทียบกับอำเภออื่น ๆ ในจังหวัดยะลา ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรม เด็กส่วนใหญ่เติบโตมาในครอบครัวที่ใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นหลัก เช่น ภาษามลายู ทำให้มีคุ้นเคยกับภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งส่งผลให้การพูดภาษาไทยมีข้อผิดพลาดในการออกเสียงหรือการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง บางคนอาจไม่ได้รับโอกาสในการฝึกฝนทักษะการพูดอย่างเพียงพอ ทั้งในห้องเรียนและในชีวิตประจำวัน การขาดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการพูด เช่น การสนทนาในครอบครัวหรือกิจกรรมในโรงเรียนที่กระตุ้นให้เด็กใช้ภาษา ทำให้เด็กขาด

ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร อีกทั้งผู้ปกครองส่วนใหญ่มักจะเลี้ยงดูบุตรหลานด้วยการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์เมื่อมีเวลาว่าง เด็กส่วนใหญ่จะใช้เวลาในการใช้โทรศัพท์หรือโทรทัศน์โดยปราศจากการชี้แนะจากผู้ใหญ่ใกล้ตัวและยังใช้เวลายาวนานต่อวัน มีผลให้พัฒนาการทางภาษาล่าช้า

จากสภาพปัญหาในชั้นเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 พบว่าเด็กมีปัญหาในการใช้ภาษาไทย คือเด็กพูดภาษาไทยไม่ชัด และส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูในการสื่อสาร อีกทั้งขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร จึงไม่สามารถออกเสียง คำศัพท์หรือพูดเป็นประโยค และไม่สามารถอธิบายใจความสำคัญออกมาได้ จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาในการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้วรรณกรรมหนังสือนิทานเป็นฐานการเล่านิทานให้เด็กปฐมวัยนับว่าเป็นกิจกรรมที่เหมาะสม และตรงความสนใจของเด็กในช่วงวัย 5-6 ปี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐานของเด็กปฐมวัย
2. เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะด้านการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน

การทบทวนวรรณกรรม

1. ทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย

1.1 ความหมายของทักษะการพูด

นภัชชา แदनพันธ์ (2560) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เป็นกระบวนการที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลหรือถ่ายทอดความรู้ ความคิดระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป รวมถึงการใช้พฤติกรรมแสดงออกที่ไม่ใช่คำพูดได้ สอดคล้องอย่างถูกต้องเหมาะสม และบรรลุตามวัตถุประสงค์ของผู้พูดที่ตั้งไว้

Owens (2020) กล่าวว่า การพูดว่าเป็นกระบวนการทางภาษาที่ใช้เสียงเพื่อสื่อสารความคิดและความรู้สึก ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียงที่ถูกต้อง การพูดยังเป็นทักษะที่ต้องได้รับการพัฒนาตั้งแต่ช่วงวัยเด็ก เพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากข้อความข้างต้น การพูดจึงหมายถึงทักษะทางภาษาที่สำคัญที่ช่วยให้มนุษย์สามารถสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยการเรียนรู้และการฝึกฝนตั้งแต่ช่วงวัยเด็กเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาให้สมบูรณ์

1.2 ความสำคัญของพัฒนาการทางการพูด

พิมพ์พาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558) กล่าวว่า การพูดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์จำเป็นต้องใช้การพูดในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ ต้องการ การพูดจึงมีความสำคัญหลายประการ เช่น

- 1.2.1 เพื่อสร้างความเข้าใจและมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
- 1.2.2 เพื่อช่วยสร้างความสำเร็จในด้านต่างๆ
- 1.2.3 เพื่อช่วยเตรียมตัวในการเป็นผู้นำที่ดี
- 1.2.4 เพื่อช่วยรากฐานประชาธิปไตย
- 1.2.5 เพื่อช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ

Huttenlocher (2018) กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการพัฒนาทางอารมณ์และสังคมของเด็ก โดยการพูดช่วยให้เด็กสามารถแสดงอารมณ์และความรู้สึกของตนเองได้อย่างเหมาะสม และยังช่วยให้เด็กเรียนรู้การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งผ่านการสื่อสาร

จากข้อความข้างต้น สรุปได้ว่าการพูดมีความสำคัญในหลายด้าน ทั้งการพัฒนาทางภาษา การเรียนรู้ทางวิชาการ การสร้างความคิดสร้างสรรค์ และการพัฒนาทางอารมณ์และสังคม การส่งเสริมทักษะการพูดตั้งแต่ช่วงวัยเด็กจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้เด็กสามารถเติบโตและใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. นิทานสำหรับเด็ก

2.1 ความหมายของนิทานสำหรับเด็ก

ศิริมา โพธิจักร (2553) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องเล่าสืบทอดต่อ ๆ กันมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยเนื้อหาของนิทานและจุดมุ่งหมายของการเล่านิทานโดยทั่วไป มีลักษณะที่เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ วัฒนธรรม ปณิธานคุณธรรม จริยธรรมและให้ความบันเทิงแก่ผู้ฟัง

Tatar (2017) กล่าวว่า นิทานเป็นวรรณกรรมรูปแบบหนึ่งซึ่งช่วยส่งเสริมการพัฒนาทางด้านภาษาและความคิดของเด็ก นิทานช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ และเข้าใจโครงสร้างภาษา ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน

จากข้อความข้างต้น นิทานสำหรับเด็กจึงหมายถึงวรรณกรรมที่ออกแบบมาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้จินตนาการ และพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคมของเด็ก

2.2 ความสำคัญของนิทานสำหรับเด็ก

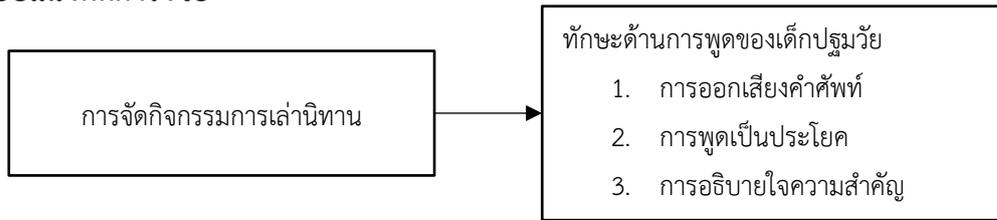
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2561: 8) กล่าวว่า นิทานช่วยให้เด็กเริ่มต้นการเรียนรู้ผ่านการเล่นและการดู เด็กจะเก็บสะสมคำที่ได้ยินภาพที่ได้เห็นไว้ในสมอง เมื่อมีคำศัพท์มากขึ้นก็จะสามารถเรียนรู้สิ่งรอบตัวมากขึ้นค่อย ๆ ใช้นิทานที่ซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ พัฒนาการทางภาษาที่ดีสามารถคิดและพูดสื่อสาร ช่างคิด ช่างถามและช่างสังเกตได้ดีกว่าเด็กอื่น ๆ ขณะฟังเด็กจะฝึกการใช้ประสาทสัมผัสทั้งประสาททางหูในการฟัง และปากในการพูดตาม ซึ่งเป็นการฝึกให้เด็กมีสมาธิจดจ่อในเรื่องราวที่กำลังเล่า สมองจะถูกกระตุ้นให้คิดและเรียนรู้ผ่านภาพและเรื่องราวเส้นใยในสมองจะมีการเชื่อมโยงกันมากขึ้น และกระตุ้นให้เกิดจินตนาการ ฝึกใช้ความคิดสร้างสรรค์

Lysaker and Hopper (2015) กล่าวว่า นิทานสำหรับเด็กเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาทางภาษาและความคิดของเด็ก นิทานช่วยให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ และเข้าใจโครงสร้างภาษา ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน

จากข้อความข้างต้น สรุปได้ว่านิทานสำหรับเด็กมีความสำคัญในหลายด้าน ทั้งการพัฒนาทางภาษา จินตนาการ อารมณ์ และสังคม นิทานจึงเป็นสื่อการเรียนรู้ที่สำคัญสำหรับเด็กปฐมวัย

จากการศึกษาดำรงและเอกสารต่าง ๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำหลักการและแนวทางมาสร้างรูปแบบการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยที่จะนำไปใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ รวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ถูกต้องตามขั้นตอนที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่ถูกต้อง สมบูรณ์และมีคุณภาพก่อนที่จะนำไปทดลองใช้ซึ่งจะทำให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เกิดประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด และยังสามารถนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไปได้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้วิธีการดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอาลาวิยะห์วิทยา จังหวัดยะลา จำนวน 90 คน

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ห้องเรียนอนุบาล 3/1 จำนวน 5 คน และ ห้องเรียนอนุบาล 3/2 จำนวน 5 คน โรงเรียนอาลาวิยะห์วิทยา จังหวัดยะลา รวมทั้งหมดจำนวน 10 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน และแบบประเมินทักษะด้านการพูด

1. แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน จำนวน 8 แผน ได้แก่
  - 1.1 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 1 เรื่อง ม้าน้อยร้องเพลง
  - 1.2 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 2 เรื่อง บ้านนี้มีเด็กขี่ไม้ไผ่
  - 1.3 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 3 เรื่อง บ้านนี้มีเด็กประหลาด
  - 1.4 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 4 เรื่อง ปั่นเอ๋ยปั่นเมฆ
  - 1.5 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 5 เรื่อง กุ้งกิ้งไปเที่ยวทะเล
  - 1.6 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 6 เรื่อง หนอนจอมหิว
  - 1.7 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 7 เรื่อง หัวผักกาดยักษ์
  - 1.8 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 8 เรื่อง แม่ไก่สีแดง

ซึ่งแต่ละแผนการจัดกิจกรรมประกอบด้วย จุดประสงค์ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน สื่อ และการประเมินผล ตามองค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรม

ผลการตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้องเหมาะสมของกิจกรรม และความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน สื่อ และการประเมินผล ของแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ตั้งแต่ 0.67 - 1.00 ซึ่งแสดงว่าแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีคุณภาพเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้

2. แบบประเมินทักษะด้านการพูด โดยผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบประเมินพัฒนาการการพูดของ ดวงสมร ศรีใสคำ (2552) โดยเป็นแบบบันทึกในรูปแบบของการให้คะแนน 3 ระดับ คือ พอใช้ ดี และดีมาก ตามพฤติกรรมที่เด็กแสดงออก ซึ่งแบบบันทึกการประเมินทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมจะประกอบด้วยรายการพฤติกรรมจำนวน 3 ด้าน ได้แก่ การออกเสียงคำศัพท์, การพูดเป็นประโยค และ การอธิบายใจความสำคัญ

วิธีรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการศึกษาค้นคว้าเอกสารทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อนำมากำหนดประเด็นการสังเกตผลการพัฒนาทักษะด้านการพูดโดยใช้วิธีการเล่านิทาน

2. ผู้วิจัยนำประเด็นการสังเกตที่ได้จากผลการศึกษาค้นคว้าเอกสารทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยมาใช้สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ในประเด็นการออกเสียงคำศัพท์, การพูดเป็นประโยค และ การอธิบายใจความสำคัญ

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน คือ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี วันละ 45 นาที โดยทำการทดลองในช่วงก่อนเริ่มกิจกรรมเสริมประสบการณ์ รวมทั้งหมด 8 ครั้ง โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยประสานงานในการทำวิจัยกับโรงเรียนอาลาวิยะห์วิทยา

3.2 ผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดของเด็กก่อนการทดลอง โดยใช้แบบประเมินทักษะการพูด ผ่านการเล่านิทานเป็นเวลา 45 นาที

3.3 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานในช่วงก่อนเริ่มกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ใช้ระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คือ วันอังคาร และวันพฤหัสบดี วันละ 45 นาที

3.4 ผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินมาวิเคราะห์ผล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินมาวิเคราะห์ผลหาค่าสถิติพื้นฐาน โดยหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง โดยวิธีการทางสถิติ Dependent Samples T-test

ผลการวิจัย

ผลของการพัฒนาทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐานใน 3 ด้าน ได้แก่ การออกเสียงคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค การอธิบายใจความสำคัญ ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลของการพัฒนาทักษะการพูด หลังการใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน

ทักษะด้านการพูด	กลุ่มตัวอย่าง (n=10)				t	P
	ก่อนการใช้กิจกรรม		หลังการใช้กิจกรรม			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
การออกเสียงคำศัพท์	1.70	.483	2.70	.483	-6.708	.000
การพูดเป็นประโยค	1.40	.516	2.40	.516	-6.708	.000
การอธิบายใจความสำคัญ	1.50	.527	2.20	.632	-4.583	.001

*P ≤ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ทักษะด้านการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน ใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียงคำศัพท์ ด้านการพูดเป็นประโยค และด้านการอธิบายใจความสำคัญสูงกว่าโดย ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 1.70 , 1.40 และ 1.50 และหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 2.70, 2.40 และ 2.20 ก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบผลของการพัฒนาทักษะการพูด ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน

ทักษะด้านการพูด	กลุ่มตัวอย่าง (n=10)				t	P	ความต่าง ของคะแนน เฉลี่ย
	ก่อนการใช้กิจกรรม		หลังการใช้กิจกรรม				
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
การออกเสียงคำศัพท์	1.70	.483	2.70	.483	-6.708	.000	1.00
การพูดเป็นประโยค	1.40	.516	2.40	.516	-6.708	.000	1.00
การอธิบายใจความสำคัญ	1.50	.527	2.20	.632	-4.583	.001	0.70

*P ≤ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน ได้แก่ ด้านการออกเสียงคำศัพท์ ด้านการพูดเป็นประโยค และด้านการอธิบายใจความสำคัญ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยด้านการออกเสียงคำศัพท์และด้านการพูดเป็นประโยค มีผลต่างคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นมากที่สุด (1.00) รองลงมาคือด้านการอธิบายใจความสำคัญ (0.70) ตามลำดับ โดยหลังการใช้กิจกรรมเล่านิทานพบว่า ทักษะด้านการพูดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียงคำศัพท์ ด้านการพูดเป็นประโยค และด้านการอธิบายใจความสำคัญมีค่าเฉลี่ยคะแนนเพิ่มขึ้นทั้ง 3 ด้านก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าการพัฒนาทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐานของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. จากการศึกษาพัฒนาทักษะด้านการพูดหลังใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐานของเด็กปฐมวัย พบว่า ทักษะการพูดด้านการออกเสียงคำศัพท์มีคะแนนค่าเฉลี่ยมากที่สุดหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน ทั้งนี้อาจเพราะก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเด็กจะพูดเป็นคำศัพท์สั้นๆ ออกเสียงไม่ค่อยชัดเจน อีกทั้งนิทานส่วนใหญ่ในแผนกิจกรรมเป็นนิทานที่คณะผู้วิจัยได้คัดเลือกมาเป็นนิทานที่มีคำศัพท์ที่เด็กสามารถออกเสียงตามได้ง่ายส่งผลให้เด็กมีทักษะการพูดด้านการออกเสียงคำศัพท์ที่สูงขึ้น อีกทั้งการเล่านิทานส่งเสริมการออกเสียงคำศัพท์มากกว่าการพูดเป็นประโยคและการอธิบายใจความสำคัญ เนื่องจากมีกลไกที่เน้นการฟัง การเลียนแบบ การรับรู้ความแตกต่างของเสียง และการฝึกกล้ามเนื้อที่ใช้ในการพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการออกเสียงที่ถูกต้อง ในขณะที่การพูดเป็นประโยคและการอธิบายใจความสำคัญจะเน้นที่ความถูกต้องของไวยากรณ์ การสื่อสารเนื้อหา และการคิดวิเคราะห์มากกว่า ที่สอดคล้องกับพัชรี วาควิท (2550) ที่ได้กล่าวถึงการเลือกนิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล ว่าควรเลือกนิทานที่มีบทสนทนาหลายๆ เพราะเด็กส่วนใหญ่ไม่สามารถฟังเรื่องราวที่เป็นความเรียงได้ดีพอ และภาษาที่ใช้ต้องสละสลวย ไม่ควรใช้คำศัพท์แสลง ควรใช้ภาษาง่ายๆ ประโยคสั้น ๆ มีการกล่าวซ้ำ คำสัมผัสซึ่งจะช่วยให้เด็กจดจำเรื่องได้ง่ายและรวดเร็ว อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wasik and Hindman (2015) ที่ศึกษาผลของการอ่านนิทานต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย พบว่าการอ่านนิทานช่วยเพิ่มคำศัพท์และพัฒนาทักษะการออกเสียงของเด็ก และงานวิจัยของ Towson, Fetting, and Fleury (2017) ที่ศึกษาผลของการอ่านนิทานแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Dialogic Reading) ต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย พบว่าการอ่านนิทานช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์และความเข้าใจทางภาษา
2. จากการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้กิจกรรมเล่านิทานเป็นฐาน พบว่า ความสามารถในการสื่อสารของเด็กที่ใช้กิจกรรมเล่านิทานหลังจากการจัดกิจกรรมเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเล่านิทานเป็นส่งเสริมทักษะด้านการพูดของเด็กในหลากหลายด้านไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการใช้ภาษาและคำศัพท์ ซึ่งเด็กจะได้ยินคำศัพท์ใหม่ๆ สำนวนภาษา และโครงสร้างประโยคที่หลากหลายจากการฟังนิทาน ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มพูนคลังคำศัพท์และความเข้าใจในภาษาของเด็ก พัฒนาการออกเสียงและการพูด นิทานที่มีการเน้นเสียงสูงต่ำ จังหวะ

และการใช้เสียงที่แตกต่างกัน จะช่วยกระตุ้นให้เด็กสนใจและเลียนแบบเสียงต่างๆ ซึ่งจะช่วยพัฒนาการออกเสียงและการพูดของเด็กให้ชัดเจนและเป็นธรรมชาติมากขึ้น พัฒนาการเล่าเรื่องและการถ่ายทอด เพราะหลังจากฟังนิทาน เด็กอาจถูกกระตุ้นให้เล่าเรื่องที่ฟังมาใหม่ด้วยคำพูดของตนเอง ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะการเล่าเรื่อง การลำดับความ การใช้ภาษาในการถ่ายทอดเรื่องราว และการแสดงออก พัฒนาการฟังและการจับใจความ การฟังนิทานอย่างตั้งใจจะช่วยพัฒนาทักษะการฟัง การมีสมาธิ และการจับใจความสำคัญของเรื่อง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการสื่อสารและการเรียนรู้ พัฒนาการคิดและจินตนาการ เพราะนิทานมักมีเนื้อหาที่กระตุ้นจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษาและการสื่อสารของเด็กในภาพรวม และช่วยส่งเสริมความมั่นใจและการกล้าแสดงออก หากเด็กฟังในบรรยากาศที่อบอุ่นและผ่อนคลายจะช่วยสร้างความมั่นใจและกล้าแสดงออกให้กับเด็ก เมื่อเด็กมีความมั่นใจ เด็กก็จะกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น และกล้าสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ นัฐธยาน์ ยั่งยืน (2553) พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานพื้นบ้านจังหวัดสุโขทัยประกอบภาพมีพัฒนาการด้านการพูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่าด้านการพูดคำศัพท์ ด้านการพูดเป็นประโยค และด้านการพูด เป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lever, R., & Sénéchal, M. (2017) ที่ศึกษาการอ่านนิทานแบบมีปฏิสัมพันธ์ (dialogic reading) ช่วยพัฒนาทักษะการเล่าเรื่องและการพูดเป็นประโยคในเด็กอนุบาล โดยเด็กสามารถอธิบายใจความสำคัญของเรื่องได้ดีขึ้น อีกทั้งคณะผู้วิจัยมีการให้เด็กได้มีส่วนร่วมในระหว่างร่วมกิจกรรม โดยแผนการจัดประสบการณ์มีการร้องเพลงร่วมกันเพื่อสร้างบรรยากาศก่อนการเริ่มต้นอ่านนิทานแต่ละเรื่อง หลังจากนั้นครูจะแนะนำนิทานโดยอ่านชื่อผู้แต่งและเนื้อเรื่องด้วยน้ำเสียงที่ดังฟังชัด มีการสร้างข้อตกลงในการฟังนิทานร่วมกัน ระหว่างทำกิจกรรมจะเป็นเพียงแต่การนั่งอ่านนิทานเท่านั้น แต่เด็กจะมีการสร้างบรรยากาศการมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและเลือกตัวละครที่สนใจ เด็กจะได้แสดงบทบาทสมมติตามตัวละครที่สนใจ เป็นการกระตุ้นให้เด็กกล้าแสดงออก กล้าพูด และกระตุ้นการโต้ตอบกับผู้คนรอบข้าง ขั้นตอนเหล่านี้ทำให้เด็กมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาที่หลากหลายและก้าวกระโดดมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ในการดำเนินกิจกรรม จึงอาจทำให้ไม่เห็นความแตกต่างที่ชัดเจนของระดับทักษะการพูดที่เพิ่มขึ้นของก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมากนัก ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจจะเพิ่มระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรม เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างที่ชัดเจนของระดับทักษะการพูดที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

1.2 การวิจัยนี้ใช้การประเมินจากก่อนและหลังการทำกิจกรรมการเล่านิทาน จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกัน อาจจะทำให้ไม่เห็นถึงความแตกต่างของผลของการใช้กิจกรรมที่ชัดเจน ในการทำวิจัยครั้งต่อไปอาจจะมี การแบ่งกลุ่มตัวอย่าง เป็นควบคุมและกลุ่มทดลอง เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างของผลการใช้กิจกรรมได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรนำผลงานที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้ปรับไปใช้กับเด็กปฐมวัยที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองในโรงเรียนเดียวกันและเผยแพร่ไปยังโรงเรียนอื่น เพื่อให้การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น

2.2 ควรให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมเล่านิทานโดยก่อนการนำกิจกรรมการเล่านิทานไปใช้ ครูผู้สอนควรมีการศึกษาแผนการจัดประสบการณ์และนิทานที่จะนำไปใช้โดยละเอียด เพื่อที่จะสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะส่งผลให้การจัดกิจกรรมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ดวงสมร ศรีไศค์. (2552). ผลของกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านที่มีต่อการพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พัชรี วาศวิท. (2550). นิทานกับเด็ก. วารสารคหเศรษฐศาสตร์, 37(1), 59-65.
- พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). วาทกรรมศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอโยรา12.
- นภัชชา แคนพันธ์. (2560). การศึกษาความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษและความสนใจ ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองปล้อง โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- นัฐธยาน์ ยิ่งยงค์. (2553). ผลการเล่านิทานพื้นบ้านจังหวัดสุโขทัยประกอบภาพที่มีผลต่อการพัฒนาการของเด็กปฐมวัย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ศิริมา โพธิจักร. (2553). การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สุภาพร ชินชัย. (2562). พบเด็กไทยมีภาวะพูดช้ามากขึ้นเพราะเล่นมือถือ. สืบค้นเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2562, จาก <https://news.thaipbs.or.th/content/287442>
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2561). สื่อสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- Huttenlocher, J. (2018). Language input and language growth. *Developmental Psychology*, 54(9), 1779-1786.
- Lever, R., & Sénéchal, M. (2017). Discussing stories: How a dialogic reading intervention improves kindergartners' oral narrative construction. *Journal of Experimental Child Psychology*, 154, 1-18.
- Lysaker, J. T., & Hopper, J. (2015). *Children's Literature in the Classroom: Engaging Lifelong Readers*. Guilford Press.
- Mol, S. E., Bus, A. G., & de Jong, M. T. (2009). Interactive book reading in early education: A tool to stimulate print knowledge as well as oral language. *Review of Educational Research*, 79(2), 979-1007.
- Owens, R. E. (2020). *Language Development: An Introduction* (10th ed.). Pearson.
- Piaget, J. (1971). *The Theory of Stages in Cognitive Development*. In D. Green, M. P. Ford, & G. B. Flamer (Eds.), *Measurement and Piaget* (pp. 1-11). New York, NY: McGraw-Hill.
- Save the Children. (2019). *Speech and Language Development in Early Childhood: Challenges in Asia*. Retrieved from <https://image.savethechildren.org/save-the-children-and-childrens-early-learning-ch11044446.pdf/a3jj7501eb813gjl351typ421y4cxqt.pdf>
- Tatar, M. (2017). *The Annotated Classic Fairy Tales*. W. W. Norton & Company.
- Towson, J. A., Fetting, A., & Fleury, V. P. (2017). Dialogic reading in early childhood settings: A summary of the evidence base. *Topics in Early Childhood Special Education*, 37(3), 132 - 146.

-
- Vygotsky, L. S. (1978). **Mind in society: The development of higher psychological processes**. Cambridge, MA: Harvard University Press
- Wasik, B. A., & Bond, M. A. (2011). **Beyond the pages of a book: Interactive book reading and language development in preschool classrooms**. *Journal of Educational Psychology*, 93(2), 243-250.
- Wasik, B. A., & Hindman, A. H. (2015). **The Role of Book Reading in Vocabulary Development**. *Early Childhood Research Quarterly*, 31, 1-10.